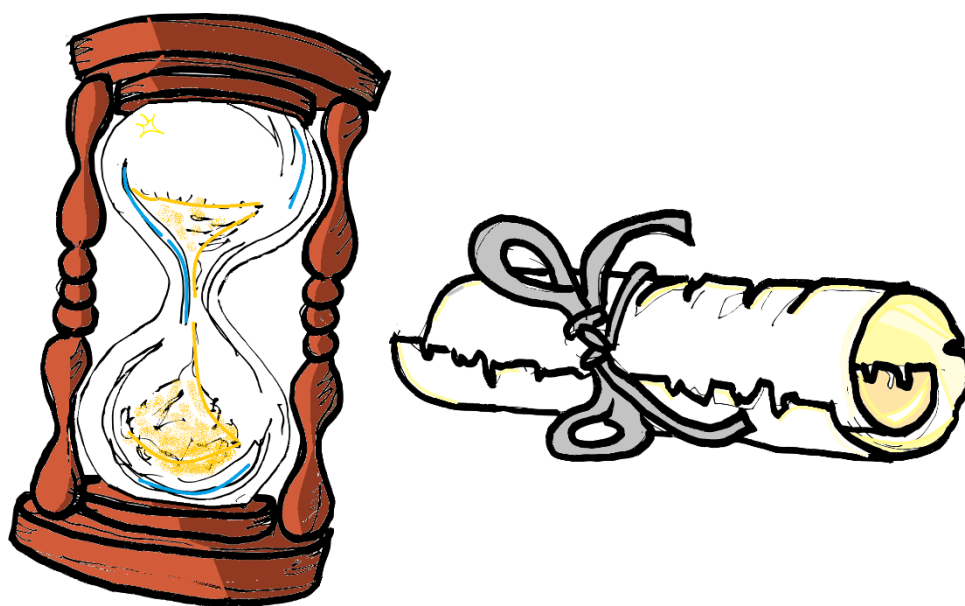

KMOTRA POVĚST

Pověst je bytůstka prazvláštní. Někdy spíš veselá tetka, kmotra, či trochu těžkopádnější, ale životem protřelá paňmáma. Jindy důstojná průvodkyně v dlouhé večerní říze. Pak ji můžeme také někdy zahlédnout, jak si na sebe obléká róbu, či spíše tógu pramáti legendy, či prostou košili obyčejného rozcuchaného vyprávění.

Vždy však dovede vnímavého člověka obejmout, vyzvednout do náruče a kolébavě povznést na křídlech fantazie do světa tajemství, údivů a překvapení. Do časů rozmanitých ošacení, od sukní kožešinových, přes zdobné živůtky pohledných dam, až k moderním cylindrům pánů v žaketech. Při soubojích v jejích příbězích můžeme zaslechnout od tupých úderů kamenných seker přes řinčení těžkých mečů železných pánů, až po zvonění ladných rapírů renesančních kavalírů. Voní v nich pečinky na dubových stolech králů i poctivé bochníky prostých selek.

Nadnáší čtenáře a nechává ho plout nad krajinou, kde ho může udivit kouzlo vody, když hučí po lučinách, či ho nechá zaposlouchat se do borů, které šumí po skalinách, a nebo pokochat se třeba, pohledem na tu nádheru, kdy skví se v sadě zjara květ.

Její příběhy jsou často mlhavé, protože si nemůže vždycky přesně vybavit obraz koutu, kde příběhy slyšela, i paměť už jí někdy vynechává. To si ale hlídá, aby pravdy v těch vyprávěních vždy zrnko bylo. Jako třeba mrňavé,

ale životodárné semínko pampelišky, obalené padáčkovým chmýřím fantazie. Opravdický děj, skutečný název místa, vzhled nějakého skalního útvaru, a nebo alespoň opravdový vztah mezi lidmi, i se skutečnými úskalími, o které u vztahů nebývá nouze.

A tím vyplňuje vypravěčka pověst často nehybné místo hemžením. Takže při návštěvě, ať už je to velkolepý palác, středověká tvrz, nebo jen tajuplný viklan, umí košatit prožitky, když si poutník v tom koutě vzpomene, a nechá kmotru pověst pobesedovat s tulačkou fantazií, aby se dali do pohybu všichni ti nejrůznější tovaryšové, princátka, tesaři, koželužové, královny, nebo obyčejné pradleny a služtičky ve svých rozverných dobrodružstvích.

To všechno jsou ale jen jakési drobty, tak nějak navíc. Kmotra pověst dovede přede vším vykrytalizovat a zasadit. Co? Kam? Někaký ametyst snad? Zasadit do náhrdelníku, nebo prstenu? Ne ametyst, ale příběh. Dovede vykrytalizovat příběh tak, aby se dal zasadit do Příběhu vyššího, Příběhu s velkým "P". Příběhu "Knihy knih".

A tak se čtenář stává sám tovaryšem, který se učí vybrušovat příběhy. Nejprve pověstí, a potom i příběh jeho vlastního klopýtání tímto slzavým údolím. A když je příběh cizí i vlastní vybroušen, zasadit jej do prstenu. Do obroučky prstenu vyprávění "Knihy knih". Jedině příběh do toho nejvyššího "Vyprávění" zasazený, totiž někam vede. Kam? Ke Stvořiteli a Jeho řece věčného života.

Ukázat, že kmotra pověst vládne především touto dovedností, je účelem těchto stránek.